

VIITORUL ROL

CORNEL COMAN

Fişa rolurilor jucate de Cornel Coman la Teatrul „Bulandra”, vreme de 15 ani, mi se pare izbitor de săracă, atât în raport cu obligaţiile unei asemenea instituţii faţă de individualităţile artistice care alcătuiesc trupa, cât şi, mai ales, în raport cu posibilităţile actorului. Am reţinut: o compoziţie în *Procesul Horia* de Al Voitin, rolul protagonistului (Horia) din *Urme pe zăpadă* de Paul Everac, *Tinărul (Patru oameni fără nume)* de Radu Bădilă, Piotr Kuzmici (*Tranzit* de Leonid Zorin), Kleşci (*Azilul de noapte* de Gorki), Căpitanul Papuc (*Răceala* de Marin Sorescu), Ing. Adam (*Prima anchetă* de Cristian Munteanu). Alcătuindu-şi distribuţiile, mulţi regizori caută vedeta, capul de afiş, actorul care smulge aplauze la scenă deschisă, subjugând sala cu focurile de artificii ale expresivităţii teatrale, dar — spre paguba spectacolului — se dovedesc insensibili la *calitatea prezenţei* acestui interpret. Cornel Coman e un actor modest, în aparenţă şters, cu gesturi puţine, cu o privire dreaptă şi senină, cu un suris oarecum timid, dar în jurul său se în-

firipă o aură de autenticitate umană. Personajele sale au putere de convingere, aduc cu ele, chiar într-o simplă apariţie, o biografie, o experienţă de viaţă, o lume. Paradoxal, cinematografia noastră, mai puţin generoasă cu actorii decât ştie să fie teatrul, i-a descoperit acest nar şi i l-a pus în valoare.

Teatrul „Bulandra” pune în scenă piesa *Ancheta...* de Adrian Donatariu, pe care o publicăm în paginile revistei noastre. Cornel Coman este distribuit în rolul Reporterului. Regia: Petre Popescu.

„Reporterul lui Donatariu nu mai este foarte tânăr, dar, considerându-se spiritualiceste încă tânăr, încearcă să adopte punctul de vedere al tinerei generaţii, să se pună la diapazonul eroului reportajului său, pentru a realiza o comunicare sinceră şi deplină.

Obiectul (şi subiectul) anchetei reportereşti e o combinaţie ciudată de calităţi şi defecte ce se contrazic: e inteligent, dar pueril, indolent, dar revoltat, —, generos, dar şi egoist, romantic, dar cinic. Cei din jur, atât cei ce-l iubesc — familia — cât şi străinii, îl condamnă. Reporterul se angajează într-o investigaţie gazetărească în care întreveşte — de ce nu? — şi perspectiva unui răsunător succes profesional.

Iată însă că descoperă, dincolo de „caz”, omul — cu misterul, cu neliniştile, cu stările sale de spirit contradictorii, cu ambiţii copilăreşti şi cu neaşteptate scilipiri de nobleţe morală. Ar vrea să-l ajute să se exprime şi, astfel, să se clarifice, să iasă din starea de lincezeală şi fals conformism. Drama celui „anchetat” îşi pune pecetea asupra „anchetatorului”: avea el dreptul să expună public viaţa intimă a unor oameni, cu zonele ei umbrite, cu articulaţiile ei fragile? Până unde poate avansa, pe acest teritoriu al imprevizibilului, cel ce, asemenea Reporterului din piesă, este investit cu înalta funcţie socială de militant pentru principii eticii socialiste? Voi încerca să dau un răspuns acestor întrebări...”

telex-,,teatrul“●telex-,,teatrul“●telex-,,teatrul“

(Continuare din p. 24)

Criticul de teatru Ovidiu Constantinescu a scris un roman ale cărui personaje sînt din lumea teatrului. Romanul se numeşte *Menestrelii regelui Ludovic*. ● La secţia română a Teatrului de Stat din Sibiu, regizoarea poloneză Irena Wollen pune în scenă piesa Balladyna de polonezul Julius Slovacki. ● Urmărim cu interes în

revista „Săptămîna” serialul lui Amza Săceanu despre Eminescu şi teatrul. ● Alături de numeroase alte materiale extrem de interesante, revista „Manuscriptum” nr. 1/1980 publică, sub titlul G. Călinescu sau patima dialogului, nouă scenete bufone ale marelui critic şi scriitor. Unele scenete sînt însoţite de partituri muzicale semnate tot

G. Călinescu. S-o găsi vreun teatru să le înscrie în repertoriu? Ar merita cu prisosinţă! ● Citim la rubrica „Semnal” a „României libere” că Teatrul Tineretului din Piatra Neamţ joacă piesa Dulcei ipocrizie a bărbatului matur de Gheorghe Dănilă. Redactorul rubricii o fi aflat, între timp, că piesa e de Tudor Popescu, şi că

VIITORUL ROL

CORNELIU DUMITRAȘ

În pragul împlinirii a două decenii de carieră, Corneliu Dumitraș se dovedește a fi încă destul de tânăr pentru acele roluri cărora le dădea strălucire și nerv, în primii săi ani de scenă, și, totodată, destul de matur, pentru a descifra partituri al căror dramatism rezultă din complicate relații între personaje. Cîteva creații din ultimii ani confirmă aceasta: Dragomir din *Năpasta* de Caragiale (spectacol care a repurtat succes în turnee în R.F.G., Elveția, Austria, Ungaria, Portugalia și în Italia, la Festivalul internațional al teatrului de studio de la Arezzo, unde a fost distins cu premiul I); Velișco Costin (din *Descăpăținarea* de Al. Sever); Sandu (din *Goana* de Paul Ioachim) — premiul întâi la Festivalul „Arta actorului în dialog cu publicul” (Satu Mare, 1979). Nu e o simplă întîmplare că actorul a fost mereu solicitat pentru ediții scenice princeps ale dramaturgiei contemporane românești: autori și regizori, deopotrivă, au observat că, în jocul lui Corneliu Dumitraș, se realizează, în mod exemplar, transferul creator reciproc din-

tre substanța dramatică a textului și arta interpretativă; actorul ajunge parcă fără efort la adevărul personajului, își asumă integral drama acestuia, trăiește cazul său de conștiință, înzestrîndu-l cu firesc, cu o neostentativă sinceritate, cu putere de convingere.

Viitorul sau rol — Eugen, din piesa *Noaptea pe asfalt* de Theodor Mănescu, pe scena Teatrului Giulești, pe care o slujește fidel de mulți ani — făgăduiește o întîlnire între personaj și actor.

„Sînt la al doilea rol din dramaturgia lui Theodor Mănescu. Primul — ce-i drept, doar de două replici (în *Epoletii invizibili*) —, mi-a adus totuși succes. Încă nu știu prea bine cine e Eugen din *Noaptea pe asfalt*. Ne vom cunoaște abia acum; pot spune, însă, că intuiesc că ne asemănăm, prin felul de a privi viața și de a ne situa în raport cu ea. Ceea ce știu sigur e faptul că este un om de mare talent: talent nu numai în profesie, ci — mult mai prețios — talent pentru viață. Paradoxul personajului — a cărui cheie trebuie s-o descopăr — este că, trăind potrivit chemării sale reale și incontestabile, are eșecuri, stîrnește adversități, incomodează. Caracteristică este reacția sa de sensibilitate, aproape dure-roasă, față de adevărul viu, concret al omului, al relației sociale. Exprimarea acestui adevăr devine însuși sensul vieții lui; pentru asta își asumă orice risc, și, cum spune el, merge „pină-n pinzele albe”, dar nu cedează.

Sînt bucuros și de reîntîlnirea cu regizorul Tudor Mărăscu. Chiar dacă n-am lucrat împreună, vreme de cîțiva ani buni, i-am urmărit spectacolele, evoluția. Apreciez la el, în mod deosebit, respectul pentru actor, pentru arta lui. De asemenea, mă bucur că joc alături de un vechi partener, Corado Negreanu, și de alți colegi ai mei — Agatha Nicolau, Ana Trofin, Rodica Mandache, Mihai Stan, Nicolae Ivănescu...”

Maria Marin

telex-,,teatrul“●telex-,,teatrul“●telex-,,teatrul“

Gheorghe Dănilă e numai interpret al unui rol din această piesă? ● La aceeași rubrică citim că Teatrul Național din Cluj-Napoca pregădește piesa Labirintul de Arrabal, în regia lui Mihai Marișiu. Pe regizor îl cheamă, de fapt, Mihai Măniușiu. Graba strică treaba, colega! ● La Teatrul Național din Craiova se repetă Bădă-

ranii de Goldoni, în regia Getei Tomescu, și Pofta de cireșe de Agnieszka Oriicka, în regia lui Remus Mărgineanu. ● De la Mircea Filip, secretarul literar al Teatrului Național „Vasile Alecsandri” din Iași, aflăm că, după premiera Jocul vieții și al morții în deșertul de cenușă de Horia Lovinescu, pusă în scenă de Nicoleta Tota, și după Păsările ti-

nereții noastre de Ion Druță, în regia Sorinei Mirea, se repetă Duo amore de Mircea Radu Iacoban, în regia lui Mircea Radu Iacoban și a lui Saul Tăișler. Tot la Iași, regizorul polonez Jerzy Hoffman va monta piesa Vara la Nohant de Jarosław Iwaszkiewics.

Faima